Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 14 stycznia 2016 r.[1]

Sprawa C-511/14

Pebros Servizi Srl
przeciwko
Aston Martin Lagonda Ltd

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bologna (sąd dla Bolonii) (Włochy)]

Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Wydanie zaświadczenia — Postępowanie administracyjne lub sądowe

I – Wprowadzenie

1. Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych[2] stanowi etap w tworzeniu jednolitego europejskiego obszaru sądowniczego w sprawach cywilnych i handlowych. Rozporządzenie to umożliwia niestosowanie procedury exequatur do roszczeń bezspornych stwierdzonych orzeczeniem sądowym i zastąpienie jej, zgodnie z logiką wzajemnego uznawania, mechanizmem zaświadczeń nadawanych orzeczeniom przez sąd wydania orzeczenia, pozwalającym, dla celów wykonania, na traktowanie orzeczenia sądowego mającego takie zaświadczenie jako europejskiego tytułu egzekucyjnego, tak jak gdyby zostało ono wydane w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o wykonanie.

2. W ramach tej nowej procedury zaświadczeń Tribunale di Bologna (sąd dla Bolonii) zadał pytanie prejudycjalne dotyczące pojęcia bezspornego roszczenia w celu ustalenia, czy pojęcie to należy rozumieć w odniesieniu do prawa państw członkowskich, czy przeciwnie, powinno ono mieć autonomiczną definicję w ramach prawa Unii.

3. Rzeczony sąd w wyroku z dnia 22 stycznia 2014 r., który wobec niewniesienia odwołania stał się prawomocny, zasądził zapłatę przez Aston Martin Lagonda Ltd wraz z innymi spółkami na rzecz Pebros Servizi Srl pewnej kwoty, podwyższonej o odsetki ustawowe, oraz kosztów postepowania.

4. Jakkolwiek Aston Martin Lagonda Ltd została poinformowana i wezwana do uczestnictwa we wszczętym przeciwko niej postępowaniu, spółka ta nie stawiła się przed sądem, w związku z czym postępowanie toczyło się pod jej nieobecność.

1 — Język oryginału: francuski.
2 — Dz.U. L 143, s. 15.

5. W oparciu o ten wyrok Pebros Servizi Srl wystąpiła w dniu 14 października 2014 r. z wnioskiem o wydanie europejskiego tytułu egzekucyjnego zgodnie z rozporządzeniem nr 805/2004 w celu wszczęcia postępowania egzekucyjnego, aby zaspokoić swe roszczenie. Jako iż w prawie włoskim postępowanie zaoczne („in contumacia") nie oznacza uznania roszczenia, Tribunale di Bologna (sąd dla Bolonii) miał wątpliwości co do stosowania tego rozporządzenia, wobec czego postanowił on zawiesić postępowanie i zadać Trybunałowi następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy w wypadku wyroku zaocznego, w którym podmiot sądzony zaocznie/niestawiający się przegrał sprawę, bez jednakże wyraźnego uznania w żaden sposób prawa przez podmiot sądzony zaocznie/niestawiający się, rozstrzygnięcie o tym, czy takie zachowanie w postępowaniu jest równoznaczne z brakiem wniesienia sprzeciwu w rozumieniu rozporządzenia nr 805/2004, czego potencjalnym skutkiem zgodnie z prawem krajowym jest, iż roszczenie nie ma charakteru bezspornego – powinno nastąpić na podstawie prawa krajowego, czy też wyrok zaoczny, ze względu na sam jego charakter, jest na podstawie prawa Unii bezsporny, czego konsekwencją jest, iż zastosowania wymaga rozporządzenie 805/2004, niezależnie od oceny sądu krajowego?".

6. Rząd włoski podniósł zarzut niedopuszczalności tego pytania, kwestionując posiadanie przez Tribunale di Bologna (sąd dla Bolonii) statusu sądu w rozumieniu art. 267 TFUE. Zdaniem tego rządu postępowanie prowadzone przez ten sąd, w sytuacji gdy musi on orzec o wniosku o zaświadczenie dotyczące orzeczenia sądowego jako europejskiego tytułu egzekucyjnego, nie spełnia obiektywnych kryteriów pozwalających na zakwalifikowanie go jako działalności sądowniczej, a raczej odpowiada postępowaniu czysto administracyjnemu lub co najwyżej postępowaniu niespornemu.

7. Trybunał musi najpierw rozstrzygnąć, czy ma właściwość do wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Jako że bezsporne jest, że Tribunale di Bologna (sąd dla Bolonii) organizacyjnie stanowi sąd, właściwość Trybunału zależy od tego, czy postępowanie w sprawie zaświadczenia należy uznać za postępowanie czysto administracyjne, czy też mające ponadto zabarwienie sądownicze.

8. W niniejszej opinii, która koncentruje się na tej właśnie kwestii, twierdzę, iż w wypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego sąd wydający zaświadczenie należy uważać nie tylko za podmiot występujący jako organ administracji nierozstrzygający sporu, lecz także za organ wykonujący funkcję sądowniczą, z czego należy wysnuć wniosek, iż Trybunał ma właściwość, aby orzekać w przedmiocie niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

II – Moja ocena

9. Jako instrument współpracy pomiędzy Trybunałem i sądami krajowymi, dzięki któremu Trybunał dostarcza sądom wskazówek interpretacyjnych prawa Unii potrzebnych im do rozstrzygania wnoszonych do nich sporów, postępowanie ustanowione w art. 267 TFUE jest, zgodnie z usankcjonowaną formułą, postępowaniem „pomiędzy sądami" przyczyniającym się do wypracowania orzeczenia w celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa Unii. Zgodnie z brzmieniem samego art. 267 TFUE jedynie sądy krajowe mają prawo zwracać się do Trybunału.

10. W celu ustalenia, czy organy odsyłające mają status sądu w rozumieniu art. 267 TFUE, Trybunał wypracował metodę opierającą się na uwzględnieniu całości okoliczności sprawy, jak w szczególności podstawy prawnej istnienia organu, jego stałego lub tymczasowego charakteru, obligatoryjnego charakteru jego jurysdykcji, kontradyktoryjności postępowania, stosowania przez organ przepisów prawa oraz jego niezawisłości [3].

3 — Zobacz najnowszy wyrok Consorci Sanitari del Maresme (C-203/14, EU:C:2015:664, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

11. Ponadto wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym musi pochodzić od sądu, który ze względów funkcjonalnych ma za zadanie wydać rozstrzygnięcie w sporze. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądy krajowe mogą zwrócić się do Trybunału, jedynie gdy spór zawisł przed nimi i gdy mają one orzekać w ramach postępowania, które powinno zostać zakończone orzeczeniem o charakterze sądowym [4].

12. Powyższe orzecznictwo, zainicjowane postanowieniem Borker [5], w którym Trybunał orzekł, iż wniosku nie może skierować do niego rada adwokacka decydująca tyle w przedmiocie sporu, jaki ma na mocy prawa za zadanie rozstrzygnąć, lecz w przedmiocie wniosku o uzyskanie deklaracji dotyczącej sporu pomiędzy członkiem izby adwokackiej a sądami innego państwa członkowskiego, zostało wielokrotnie potwierdzone.

13. W postanowieniu Greis Unterweger [6] Trybunał orzekł, że wniosku nie może skierować do niego komisja doradcza ds. naruszeń w dziedzinie monetarnej, której zadania polegają na przedstawianiu opinii w ramach postępowania administracyjnego, a nie na rozstrzyganiu sporów [7].

14. Następnie w wyroku Job Centre [8] Trybunał wyodrębnił dwie trwałe wytyczne dla swego orzecznictwa.

15. Pierwsza wytyczna opiera się, zgodnie z wydanymi wcześniej orzeczeniami, na wprowadzeniu do autonomicznej definicji pojęcia sądu w prawie Unii kryterium funkcjonalnego dotyczącego „charakteru działalności wykonywanej przez organ odsyłający". We wspomnianym wyroku Trybunał stwierdził brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne włoskiego sądu orzekającego w przedmiocie homologacji statutów spółki, zaznaczając, że w sytuacji gdy ma rozstrzygnąć o takim wniosku, sąd odsyłający „wykonuje funkcję niesądowniczą, która zresztą w innych państwach członkowskich powierzona jest organom administracji" [9] i „działa jako organ administracji, bez wymagania od niego równocześnie, aby rozstrzygnął spór" [10]. Pojęcie sądu jest więc nierozerwalnie związane z istnieniem sporu, a Trybunał nie może mieć interlokutora innego niż sąd orzekający w ramach wykonywania swej działalności sądowniczej.

16. Druga wytyczna zasadza się na wprowadzeniu wyjątku dotyczącego sytuacji, gdy zaskarżono orzeczenie wydane przez sąd w ramach wykonywania funkcji niesądowniczej. Trybunał zaznaczył bowiem, po tym jak stwierdził brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na pytanie zadane przez sąd, do którego wystąpiono z wnioskiem o homologację, iż „[j]edynie w wypadku gdy osoba upoważniona na podstawie ustawy krajowej do wystąpienia z wnioskiem o homologację wnosi skargę na odmowę homologacji […], można uznać, że sąd, do którego wystąpiono, wykonuje […] funkcję o charakterze sądowniczym, której przedmiotem jest stwierdzenie nieważności aktu naruszającego prawa wnioskodawcy" [11]. Wyjątek ten otwiera we właściwy sposób możliwość ponownego nawiązania na wyższym szczeblu współpracy z Trybunałem, gdy sąd krajowy natyka się na kwestie związane z interpretacją prawa Unii.

4 — Zobacz postanowienia: Borker (138/80, EU:C:1980:162, pkt 4); Greis Unterweger (318/85, EU:C:1986:106, pkt 4); wyroki: Job Centre (C-111/94, EU:C:1995:340, pkt 9); Victoria Film (C-134/97, EU:C:1998:535, pkt 14); Salzmann (C-178/99, EU:C:2001:331, pkt 14); Lutz i in. (C-182/00, EU:C:2002:19, pkt 13); Standesamt Stadt Niebüll (C-96/04, EU:C:2006:254, pkt 13); Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395, pkt 34); a także postanowienia: Amiraike Berlin (C-497/08, EU:C:2010:5, pkt 17); Bengtsson (C-344/09, EU:C:2011:174, pkt 18).

5 — 138/80, EU:C:1980:162.

6 — 318/85, EU:C:1986:106.

7 — Punkt 4.

8 — C-111/94, EU:C:1995:340.

9 — Punkt 11.

10 — Tamże.

11 — Tamże.

17. W wyroku Roda Golf & Beach Resort [12] Trybunał stwierdził swą właściwość do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne dotyczące zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 1348/2000 [13] na podstawie okoliczności, iż w odróżnieniu od sekretarza sądu, do którego wystąpiono z wnioskiem o doręczenie dokumentu zgodnie z tym rozporządzeniem, pełniącego funkcję organu administracyjnego niemającego jednocześnie zadania polegającego na rozstrzyganiu sporu, sąd zobowiązany do wydania orzeczenia w przedmiocie zażalenia na odmowę przez tego sekretarza dokonania doręczenia wniosku rozpatruje spór i wykonuje funkcję sądowniczą [14].

18. Do tych dwóch wytycznych wynikających z wyroku Job Centre [15] Trybunał w swym niedawnym orzecznictwie dotyczącym interpretacji instrumentów prawa Unii przyjętych w ramach współpracy w sprawach cywilnych dodał nową, cechującą się szerokim rozumieniem wyrażenia „niezbędne do wydania wyroku" zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE. W wyroku Weryński [16], dotyczącym interpretacji rozporządzenia (WE) nr 1206/2001 [17], stwierdzając, że dokonanie rozszerzającej wykładni tego wyrażenia „pozwoliłoby uniknąć sytuacji, w której wiele kwestii proceduralnych […], nie mogłoby stać się przedmiotem wykładni" [18], Trybunał orzekł, że wspomniane wyrażenie „obejmuje cały proces wydawania orzeczenia, włącznie z wszystkimi kwestiami dotyczącymi pokrycia kosztów postępowania" [19].

19. Zgodnie z logiką tego orzecznictwa Trybunał w wyroku Fahnenbrock i in. [20] uznał swą właściwość do orzekania w przedmiocie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, które chociaż dotyczyły interpretacji rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 [21], to zostały złożone na szczególnie wczesnym etapie sporu, przed doręczeniem dokumentu wszczynającego postępowanie drugiej stronie postępowania [22].

20. Po uznaniu swej właściwości na etapie poprzedzającym spór Trybunał stoi obecnie wobec kwestii dotyczącej etapu następującego po nim, gdy po wydaniu orzeczenia sądowego postępowanie w sprawie zaświadczenia dotyczącego tego orzeczenia jako europejskiego tytułu egzekucyjnego musi zostać doprowadzone do końca, po to by umożliwić krążenie tego orzeczenia w europejskim obszarze sądowniczym. Pytanie brzmi, czy postępowanie to jest postępowaniem administracyjnym, czy sądowym.

21. Przed udzieleniem odpowiedzi na to pytanie należy na wstępie zauważyć, że postępowanie w sprawie zaświadczenia dotyczącego orzeczenia sądowego jako europejskiego tytułu egzekucyjnego należy moim zdaniem niewątpliwie kwalifikować w sposób autonomiczny w prawie Unii, albowiem chodzi o postępowanie ustanowione przez to prawo i jemu właściwe, nawet jeśli rozporządzenie nr 805/2004 zabezpiecza autonomię proceduralną państw członkowskich w odniesieniu między innymi do metod doręczania dokumentów.

12 — C-14/08, EU:C:2009:395.

13 — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w państwach członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 160, s. 37).

14 — Punkt 37 wyroku.

15 — C-111/94, EU:C:1995:340.

16 — C-283/09, EU:C:2011:85.

17 — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174, s. 1).

18 — Punkt 41 wyroku.

19 — Punkt 42 wyroku.

20 — C-226/13, C-245/13, C-247/13 i C-578/13, EU:C:2015:383.

21 — Rozporządzenie nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324, s. 79).

22 — Punkty 30 i 31 wyroku.

22. Brzmienie art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 805/2004 nie pozwala rozstrzygnąć kwestii, gdyż przepis ten przewiduje, że wniosek o zaświadczenie składa się w sądzie wydania, bez precyzowania, jaki organ w ramach tego sądu jest właściwy do jego rozpatrzenia.

23. Prima facie zaświadczenie ma wyraźny aspekt administracyjny, ponieważ polega ono na zakreśleniu kratek znajdujących się w załączniku I do rozporządzenia nr 805/2004 i wskazanie w ten sposób w szczególności państwa członkowskiego wydania, sądu/trybunału wydającego zaświadczenie, wysokości kwoty głównej i odsetek roszczenia, kwoty kosztów itp. Czy ma ono jednak również aspekt sądowniczy? Liczne względy wydają się to potwierdzać.

24. Pierwszy z tych względów dotyczy decydującego miejsca, jakie postępowanie w sprawie zaświadczenia przewidziane w rozporządzeniu nr 805/2004 przypisuje przestrzeganiu minimalnych gwarancji proceduralnych stanowiących podstawowy wymóg tego instrumentu.

25. Należy zaznaczyć w tym zakresie, że zawarta w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 805/2004 definicja roszczenia bezspornego pozwala objąć nie tylko przypadki, w których dłużnik „wyraźnie" je uznał w dokumencie urzędowym lub „w drodze ugody zatwierdzonej przez sąd", lecz również sytuacje, w których można uważać że uznał je „milcząco", bądź to ponieważ nigdy nie sprzeciwił się roszczeniu w toku postępowania sądowego, bądź to ponieważ nie stawił się w sądzie lub nie był reprezentowany na rozprawie dotyczącej tego roszczenia po tym jak początkowo je zakwestionował.

26. Wobec niebezpieczeństw, jakie kryje w sobie ta możliwość wykorzystania milczenia dłużnika przeciwko niemu samemu poprzez wysnucie z niej wniosku, iż stanowi ona formę uznania roszczenia, rozporządzenie nr 805/2004 wymaga przestrzegania minimalnych gwarancji proceduralnych w celu zabezpieczenia prawa do obrony. Gwarancje te dotyczą nie tylko metod doręczania dokumentu wszczynającego postępowanie, które rozporządzenie nr 805/2004 dzieli na dwie główne kategorie, w zależności od tego, czy towarzyszy im poświadczenie odbioru tego dokumentu przez dłużnika, czy nie, lecz także treści informacyjnej rzeczonego dokumentu, albowiem dłużnik musi być poinformowany o roszczeniu, jak również o procedurze w celu zakwestionowania roszczenia.

27. Jakkolwiek w wypadku nieprzestrzegania tych minimalnych standardów proceduralnych zasadniczo zabronione jest wydanie zaświadczenia dotyczącego orzeczenia jako europejskiego tytułu egzekucyjnego, rozporządzenie nr 805/2004 przewiduje środki konwalidacji w sytuacji gdy doręczenie orzeczenia sądowego odbyło się z poszanowaniem tych standardów a dłużnik, mimo iż został poinformowany o możliwości zakwestionowania tego orzeczenia w drodze zaskarżenia przewidującego pełną kontrolę sądową i został należycie poinformowany o tej możliwości, nie wniósł środka zaskarżenia [23]. Brak przestrzegania minimalnych standardów może być konwalidowany, również jeżeli zachowanie dłużnika w postępowaniu sądowym potwierdza, że osobiście otrzymał on dokument podlegający doręczeniu w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony [24].

28. Wreszcie nawet jeśli dłużnik został poinformowany o postępowaniu wszczętym przeciwko niemu w dokumencie wszczynającym postępowanie doręczonym zgodnie z minimalnymi standardami wymienionymi w art. 13–17 rozporządzenia nr 805/2004, jego art. 19 ust. 1 przewiduje, że w sytuacjach wskazanych w lit. a) i b) orzeczenie może uzyskać zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego tylko wówczas, jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania dłużnik jest uprawniony do złożenia wniosku o kontrolę orzeczenia.

23 — Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia.

24 — Artykuł 18 ust. 2 rozporządzenia.

29. Zarówno na początkowym etapie kontroli przestrzegania standardów minimalnych, jak też na późniejszym etapie badania przesłanek wymaganych dla konwalidowania ich naruszeń, rozporządzenie nr 805/2004 przewiduje więc cały szereg badań dotyczących w szczególności metod doręczania dokumentu wszczynającego postępowanie lub orzeczenia sądowego, oceny zachowania dłużnika w toku postępowania oraz stopnia poinformowania go o możliwości i warunkach zaskarżenia. Sąd wydania musi wreszcie zbadać charakter sądowniczy odnoszący się do prawidłowości wcześniejszej procedury sądowej, albowiem jej nieprawidłowość może naruszać prawa pozwanego. Kontrola, jaką Sąd musi przeprowadzić na etapie wydawania zaświadczenia, nie różni się ostatecznie od badania sądowego, jakie musi on przeprowadzić przed wydaniem orzeczenia, w szczególności w celu ustalenia, stosownie do przepisów prawa krajowego, w zgodzie z zasadą autonomii proceduralnej, czy dokument wszczynający postępowanie został prawidłowo podany do wiadomości dłużnika.

30. Ponadto do tej kontroli dotyczącej postępowania sądowego w państwie wydania rozporządzenie nr 805/2004 dodaje kontrolę dotyczącą charakteru roszczenia, w celu zbadania, czy wchodzi ono w zakres stosowania tego rozporządzenia, oraz bezspornego charakteru roszczenia, jurysdykcji sądu wydania [25], wykonalności orzeczenia sądowego i miejsca zamieszkania dłużnika [26]. Reasumując: wydanie zaświadczenia wiąże się z szeregiem pogłębionych badań stanowiących rzeczywistą kontrolę sądową.

31. Drugi wzgląd odnosi się do braku możliwości zaskarżenia wydania zaświadczenia o europejskim tytule egzekucyjnym. Jako że wykorzystanie zwykłych środków zaskarżenia nie może w normalnej sytuacji pozwolić na późniejsze skierowanie sprawy do Trybunału przez sąd orzekający w wykonaniu swych funkcji sądowniczych, brak uznania, że chodzi o działalność sądowniczą, skutkowałby pozbawieniem Trybunału możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie interpretacji rozporządzenia nr 805/2004 lub przynajmniej opóźniałby lub utrudniał jego działanie.

32. Trzeci wzgląd odsyła do tradycyjnie szeroko akceptowanego w orzecznictwie pojęcia „postępowania mającego zakończyć się wydaniem orzeczenia sądowego". Chociaż postępowanie w sprawie zaświadczenia odbywa się po rozstrzygnięciu sporu orzeczeniem sądowym, który kończy postępowanie przed sądem wydania, to jednak w braku zaświadczenia orzeczenie to nie wywołuje jeszcze wszystkich potencjalnych skutków, ponieważ nie może ono jeszcze swobodnie krążyć w europejskim obszarze sądowniczym. Ze względu na tę logikę postępowanie w sprawie zaświadczenia wydaje się nie tyle odrębną fazą wcześniejszego postępowania sądowego, co końcowym etapem tego postępowania, koniecznym dla realizacji decyzji sądowej jako europejskiego tytułu egzekucyjnego.

33. Proponuję więc, aby Trybunał usankcjonował rozwiązanie, które zresztą zostało niedawno przyjęte w wyroku Imtech Marine Belgium [27], wydanym w dniu 17 grudnia 2015 r. Rozpatrując właśnie kwestię, czy art. 6 rozporządzenia 805/2004 należy interpretować w ten sposób, iż zaświadczenie jako europejski tytuł egzekucyjny jest dokumentem o charakterze sądowym, a więc zastrzeżonym dla sądu, Trybunał orzekł, że zaświadczenie to „powinno być zastrzeżone dla sądu" [28], albowiem „wymaga przeprowadzenia sądowego badania przesłanek przewidzianych w rozporządzeniu nr 805/2004" [29].

III – Wnioski

34. W świetle powyższych rozważań proponuję Trybunałowi, aby stwierdził swą właściwość do wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym skierowanego do niego przez Tribunale di Bologna (sąd dla Bolonii).

25 — Artykuł 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

26 — Artykuł 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia.

27 — C-300/14, EU:C:2015:825.

28 — Punkt 50.

29 — Punkt 46.